

lerne, som der sigtes til i denne Skrivelse fra Indenrigsministeriet af 20. September, vil sikkert være det høje Ting vel bekendt. I Løbet af Sommeren har vore Tilførsler af Kul og Koks været gunstige. Omfanget af Tilførselen, navnlig fra England, var steget meget betydeligt udover det, vi var naaet til i den sidste Del af Krigsperioden, og man kunde for saa vidt mene, at Forholdene nu var ved at blive definitivt lyse. Dette Forhold medførte, at der opsamledes ret betydelige Beholdninger her i Landet, og Kultilførselsudvalgene overvejede endog et Øjeblik Spørgsmaalet om, hvorvidt de kunde anbefale, at de ophævedes. Imidlertid skiftede Billedet meget hurtigt. Forholdene med Hensyn til Kultilførslerne Syd fra blev saa ugunstige som ingen Sinde før, og med Hensyn til Kultilførslerne Vest fra vendte man tilbage til saadanne Kvantiteter, som var kommet her til Landet under Blokaden, altsaa langt mindre, end Landet under normalt Forbrug kunde have Anvendelse for, og snart sank Tilførslerne endogsaa under Blokadetilførslernes Omfang. Endelig kom der alvorlige Advarsler med Hensyn til Stillingen i Fremtiden; den engelske Mineproduktions Omfang gik ned, og Nødvendigheden af at føre Kontrol med den engelske Kuludførsel blev paa ny indskærpet i England. Vi erfarede, at i Virkeligheden maatte den Sommertilførsel, som vi havde faaet her til Landet, siges at være Resultatet af for os særlig gunstige Omstændigheder, og at Vinterrationen vistnok vilde blive meget knap. Under disse Omstændigheder fandt Kultilførselsudvalgene det absolut nødvendigt at vedblive med deres Virksomhed og at anbefale Foranstaltninger til Formindskelse af Kulforbruget her i Landet. Saadanne Foranstaltninger er for Øjeblikket under Overvejelse, en enkelt allerede er gennemført i Overensstemmelse med Rigsdagens Afviklingsudvalg, nemlig Forholdsregler vedrørende det private Forbrug af Kul. Under disse Omstændigheder forstaar man vel, at Brændselsnævnet har ment det nødvendigt ogsaa i indeværende Aar at anbefale Forholdsregler fra Statens Side til at fremskaffe saa meget Brændsel som overhovedet muligt af den indenlandske Hugst. Forslaget i dets oprindelige Form gik derfor ud paa, at der kunde paalægges Skovejere at fremskaffe ved Hugst i deres Skove i Tiden indtil 1. April 1920 indtil 50 pCt. af de Brændemængder, som deres pligtige Aflevering til Amtsfordelingsinstitutionerne udgjorde i Vinteren 1918—19, og dette Procenttal, 50 pCt., blev i Slut-

ningen af September af Brændselsnævnet foreslaaet forhøjet til 60 pCt. Der er i den sidste Skrivelse, hvormed Brændselsnævnet har fremsendt dette Forslag, en Antydning af, at man endogsaa kunde ønske at gaa videre. Man motiverede ikke Stigningen fra 50 pCt. til 60 pCt. med, at den var tilstrækkelig, men dermed, at mere end denne Forhøjelse til disse 60 pCt. vilde man ikke være i Stand til at kunne foranstalte administreret ved det indskrænkede Administrationsapparat, som foreslaas i Lovforslaget. Brændselsnævnet gør dog opmærksom paa, at en Hugst af 60 pCt. ikke vil være Udtryk for, hvad den samlede Hugst kan vente at frembringe, idet det er sandsynligt, at mange Skovejere vil hugge mere. En Opfattelse af, at dette Forhold rimeligvis vil komme til at spille en stor Rolle for Skovejerne, finder man ogsaa udtrykt i Brændselsnævnets Skrivelse, idet det indtrængende anbefaler at tilvejebringe et samfundsmæssigt Tilsyn med Skovene, for at de ikke skal blive forhuggede. Et saadant Tilsyn har Brændselsnævnet gennem dets forskellige Tillidsmænd haft i de forløbne Aar rundt omkring i Landet, men det bortfaldd ved Formindskelse af dette administrative Tillidsmandsapparat. Brændselsnævnet anbefaler derfor indtrængende, at et Tilsyn tilvejebringes paa anden Maade, men udtaler med Rette, at det ikke har følt det som sin Opgave at fremsætte noget Forslag derom, saa meget mere som det er Nævnet bekendt, at min Kollega Landbrugsministeren derom har fremsat et andet Forslag, som ikke er blevet ført til Ende, men som Rigsdagen forhaabentlig i denne Samling vil komme til at fuldføre.

Det er den ene Side af Sagen: Plighthugsten i indeværende Vinter. I Forbindelse dermed foreslaas det, at Indenrigsministeren bemyndiges til at tilsikre Kommunernes Beboere i Tidsrummet fra 1. Juli 1920 til 30. Juni 1921 en Fortrinsret til at indkøbe indtil 50 pCt. af de Brændselseffekter, som efter Fordelingsmyndighedernes Anvisning leveres dem i Aaret 1919—20.

I øvrigt gaar Lovforslaget ud paa at afvikle de forskellige Foranstaltninger, som under Brændselsnævnets Ledelse i de forløbne Aar er truffet, Afvikling af Ekspropriationsforretningerne og saa fremdeles. Da Lovforslaget i sin Helhed er anbefalet af hele Brændselsnævnet, hvori Rigsdagen jo er repræsenteret med 4 Medlemmer, tør jeg haabe, at det vil svare nogenlunde til, hvad ogsaa denne